

Tone : Kårdalsviså.

Dar æ væl kattepina i Velysæ i dag.

Dæi set væl hælst å grina

å æ i dårle lag.

Æi jeftefarig jænta

fækk lurt sæg idn å ut.

Å før æin kudne vanta

ho rømde mæ æin gut/mæ æin gut.

Me hæv væl løv å mæina at ho va mykkje frækk,
når solæis, mott å læina, te Velyse ho jækk.
Ho lurde dæi so vakta. Mæ gut'n strauk på dør.
At slekt ho kudne makta, me visste ikkje før/ ikkje før.

Mæn korso må æg sæia: æg tømte da for væl,
at jæntå kudne græia åbjærga ut æi sjæl.
Å løysa stakkars gut'n i frå æin lagna klæin.
So han vart mann på slutten, å ikkje peparsvæin/ peparsvæin.

Mæn ska so gale hænna at supå ho vel svi,
å ma'n skudle sjænna å bruka sæg æi ti.
Då vel nåkk kånå tina han mæ sen bæste smil.
Då vart han ratt forbina, å snøggst han godna til/ godna til.

Ein mann æ kvenne-krunå,

mæn ho æ ma'ns hals.

Å slek æin plass på trunå

ho by kje fram te sals.

Hærfrå ho ma'n læie

te kvar æi ti å stunn.

So lænje hals'n græie

snu høve romnt i tunn/ romnt i tunn.

Mæn kaidn ho taka ståa mæ visdom å førstann,

so ho læt ma'n råa æin hænne gång i bland.

Da vel da arma jænta på kånå sækkja pris,

å hæimen han vel varta æit lite paradis/ paradis.